

POSTANOWIENIE

Dnia 29 października 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

Prezes SN Józef Iwulski (przewodniczący)

SSN Bohdan Bieniek (sprawozdawca)

SSN Dawid Miąsik

w sprawie z odwołania M. C.
od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w L.
o ustalenie właściwego ustawodawstwa,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 29 października 2020 r.,
zażalenia organu rentowego na wyrok Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 27 lutego 2020 r., sygn. akt III AUa (...),

**uchyla zaskarżony wyrok, pozostawiając Sądowi
Apelacyjnemu w (...) orzeczenie o kosztach postępowania
zażaleniowego.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w L., wyrokiem z 9 kwietnia 2019 r. oddalił odwołanie ubezpieczonej od decyzji z 24 września 2018 r., mocą której organ rentowy stwierdził, że w okresie od 1 kwietnia 2009 r. M. C. podlega ustawodawstwu polskiemu.

Sąd pierwszej instancji ustalił, że M. C. prowadzi od 18 stycznia 1999 r. pozarolniczą działalność w zakresie architektury. W dniu 24 sierpnia 2010 r. odwołująca się złożyła do organu rentowego dokumenty na okoliczność

zatrudnienia jej na terenie Wielkiej Brytanii od 1 kwietnia 2009 r., dołączając umowy o pracę z firmami brytyjskimi.

Organ rentowy przesłał złożone przez skarżącą dokumenty instytucji brytyjskiej w celu zajęcia stanowiska odnośnie do zatrudnienia na terenie Wielkiej Brytanii. Po kilkukrotnych interwencjach, w celu zajęcia stanowiska w sprawie, w dniu 22 stycznia 2018 r. wpłynęło pismo instytucji ubezpieczeniowej Wielkiej Brytanii – H., w którym stwierdzono, że z uwagi na wątpliwości związane z aktywnością zawodową na terenie Wielkiej Brytanii wnioskodawczyni oraz jej brytyjskich pracodawców, skierowała wezwania do wszystkich zainteresowanych stron celem złożenia dodatkowych informacji. Z uwagi na brak tych informacji instytucja brytyjska wskazała, że nie może potwierdzić wykonywania przez skarżącą pracy najemnej na terenie Wielkiej Brytanii od 1 kwietnia 2009 r., a tym samym nie może wydać formularza A1 za ten okres, gdyż w ocenie instytucji brytyjskiej ma do niej zastosowanie ustawodawstwo polskie, albowiem osoba ta prowadziła działalność gospodarczą na własny rachunek w Polsce.

Sąd Okręgowy ustalił, że M. C. nie posiada dokumentu A1 brytyjskiej instytucji ubezpieczeniowej i nie występowała nigdy o jego wydanie. Otrzymała jedynie dokument U1 potwierdzający opłacanie składek na terenie Wielkiej Brytanii. W spornym okresie jeździła do Wielkiej Brytanii kilka dni w miesiącu, jednocześnie prowadząc działalność gospodarczą na terenie Polski. Do Anglii jeździła busami oraz samochodem prywatnym. Zajmowała się tam roznoszeniem ulotek reklamowych, stojąc na ulicy, pracowała kilka dni w miesiącu, po 6-8 godzin dziennie.

W ocenie Sądu pierwszej instancji, została zrealizowana procedura dialogu i concyliacji w zakresie określania ustawodawstwa właściwego, przewidziana w art. 16 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 987/2009 z dnia 16 września 2009 r. dotyczącego wykonywania rozporządzenia (WE) nr 883/2004 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz. Urz. UE L 2009 Nr 284 s. 1, dalej jako rozporządzenie nr 987/2009), dotycząca ustanowienia procedury stosowania art. 13 rozporządzenia nr 883/2004.

Sąd Apelacyjny w (...), wyrokiem z dnia 27 lutego 2019 r., uchylił zaskarżony wyrok oraz poprzedzającą go decyzję organu rentowego i przekazał sprawę temu organowi do ponownego rozpoznania.

W ocenie Sądu drugiej instancji, zaskarżona decyzja została wydana przedwcześnie. W przypadku, gdy z uwagi na brak pewności co do określenia mającego zastosowanie ustawodawstwa niezbędne jest nawiązanie kontaktów przez instytucje lub władze dwóch lub więcej państw członkowskich, na wniosek jednej lub więcej instytucji wyznaczonych przez właściwe władze zainteresowanych państw członkowskich lub na wniosek samych właściwych władz, ustawodawstwo mające zastosowanie do zainteresowanego jest określone na mocy wspólnego porozumienia, z uwzględnieniem art. 13 rozporządzenia nr 883/2004 i odpowiednich przepisów art. 14 rozporządzenia nr 987/2009. W przypadku rozbieżności opinii między zainteresowanymi instytucjami lub właściwymi władzami podmioty te starają się dojść do porozumienia.

Sąd Apelacyjny stwierdził, że wnioskodawczyni w sierpniu 2010 r. poinformowała Zakład Ubezpieczeń Społecznych o wykonywaniu zatrudnienia na terenie Wielkiej Brytanii od 1 kwietnia 2009 r., na którą to okoliczność dołączyła umowy o pracę z firmami brytyjskimi. Dopiero we wrześniu 2016 r. organ rentowy przesłał złożone przez skarżącą dokumenty wraz z pismem z 13 września 2016 r. instytucji brytyjskiej w celu zajęcia stanowiska odnośnie do zatrudnienia strony na terenie Wielkiej Brytanii. Prośby o zajęcie stanowiska w sprawie były kierowane do brytyjskiej instytucji ubezpieczeniowej także 16 listopada 2016 r., 3 marca 2017 r., 25 września 2017 r. oraz 12 stycznia 2018 r. Odpowiedź H. wpłynęła do organu rentowego 22 stycznia 2018 r. i stała się podstawą wydania zaskarżonej decyzji.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego, korespondencja prowadzona pomiędzy instytucjami ubezpieczeniowymi państw członkowskich nie wyczerpała w pełni procedury uzgodnieniowej określonej w art. 16 rozporządzenia nr 987/2009, ponieważ nie zostały wyjaśnione niejasności odnośnie do zatrudnienia M. C. na terenie Wielkiej Brytanii w spornym okresie.

W ocenie Sądu Apelacyjnego, w okolicznościach przedmiotowej sprawy konieczne stało się uchylenie zaskarżonego wyroku oraz poprzedzającej go decyzji i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania organowi rentowemu.

Do niebudzącego wątpliwości rozstrzygnięcia w przedmiocie właściwego dla strony ustawodawstwa niezbędne jest, zdaniem Sądu drugiej instancji, uzgodnienie stanowisk instytucji ubezpieczeniowych Polski i Wielkiej Brytanii w trybie procedury uzgodnieniowej, która z uwagi na swą specyfikę nie powinna być prowadzona w toku postępowania sądowego. Sąd Apelacyjny wskazał, że w trakcie dalszego postępowania Zakład Ubezpieczeń Społecznych powinien ponownie nawiązać kontakt z instytucją brytyjską celem wyjaśnienia opisanych powyżej wątpliwości związanych ze świadczeniem przez M. C. pracy na terenie Wielkiej Brytanii a następnie wydać kolejny raz decyzję w przedmiocie ustawodawstwa mającego zastosowanie do odwołującej, biorąc pod uwagę treść przepisów Rozdziału II rozporządzenia nr 987/2009.

Zażalenie na wyrok Sądu Apelacyjnego w imieniu organu rentowego złożyła jego pełnomocnik, zaskarżając wyrok ten w całości i zarzucając: (-) naruszenie prawa materialnego, przez błędną wykładnię art. 16 rozporządzenia oraz art. 5 w związku z art. 19 rozporządzenia nr 987/2009, przez błędne uznanie, że nie została wyczerpana w pełni procedura uzgodnieniowa określona w art. 16 rozporządzenia nr 987/2009, w sytuacji gdy w sprawie pojawiły się wątpliwości odnośnie podlegania przez wnioskodawczynię ustawodawstwu brytyjskiemu i pominięcie okoliczności, że podstawą ustalenia właściwego ustawodawstwa jest dokument A1 a nie U1, na który powołuje się wnioskodawczyni oraz pominięcie okoliczności, że wnioskodawczyni w sytuacji kwestionowania stanowiska strony polskiej miała możliwość zwrócenia się do instytucji ubezpieczeniowej brytyjskiej o wydanie dokumentu A1, który nie mógłby być ignorowany przez polską instytucję ubezpieczeniową. Dokumentu takiego wnioskodawczyni jednak nie przedstawiła wobec powyższego nie było niejasności, które ZUS musiałby wyjaśniać zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 16 rozporządzenia nr 987/2009; (-) naruszenie przepisów postępowania, a mianowicie art. 477^{14a} k.p.c. oraz art. 386 § 4 k.p.c., przez nieprawidłowe przyjęcie, że w niniejszej sprawie zachodzi potrzeba ponownego rozpoznania sprawy przez organ rentowy, podczas gdy przed wydaniem zaskarżonej decyzji organ rentowy pozostawał w kontakcie z instytucją ubezpieczeniową Wielkiej Brytanii, która pismem z 22 stycznia 2018 r.

poinformowała, że instytucja nie może potwierdzić wykonywania przez skarżącą pracy najemnej na terenie Wielkiej Brytanii.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie należy uznać za uzasadnione z powodu naruszenia przepisów postępowania.

Na wstępie należy zauważyć, że zażalenie zostało wniesione na podstawie art. 394¹ § 1¹ k.p.c. Przepis ten przewiduje możliwość wniesienia zażalenia do Sądu Najwyższego w razie uchylenia przez sąd drugiej instancji wyroku sądu pierwszej instancji i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania. Zaskarżonym wyrokiem Sąd Apelacyjny uchylił nie tylko wyrok Sądu Okręgowego, lecz także poprzedzającą go decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych i przekazał sprawę do ponownego rozpoznania bezpośrednio organowi rentowemu. Podstawę prawną takiego rozstrzygnięcia stanowił art. 477^{14a} k.p.c. W orzecznictwie Sądu Najwyższego jednolicie przyjmuje się, że wyrok sądu odwoławczego uchylający wyrok sądu pierwszej instancji i poprzedzającą go decyzję organu rentowego, z przekazaniem sprawy do rozpoznania bezpośrednio organowi rentowemu, jest również zaskarżalny zażaleniem przewidzianym w art. 394¹ § 1¹ k.p.c. Przepis art. 477^{14a} k.p.c. nie ma bowiem bytu samodzielnego i jego zastosowanie wymaga w pierwszej kolejności spełnienia warunków z art. 386 § 2 lub § 4 k.p.c. (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 2 października 2018 r., I UZ 29/18, LEX nr 2561073). Niemniej ustanowiona w tym przepisie możliwość przekazania sprawy bezpośrednio organowi rentowemu powinna być ograniczona do sytuacji wyjątkowych, gdy oprócz przesłanek z art. 386 § 2 lub § 4 k.p.c. wystąpiły takie wady decyzji organu rentowego, których naprawienie w postępowaniu sądowym nie jest możliwe.

Przy rozpoznawaniu zażalenia, o którym mowa w art. 394¹ § 1¹ k.p.c., Sąd Najwyższy bada wyłącznie prawidłowość zastosowania art. 386 § 2 lub § 4 k.p.c. i nie rozpoznaje żadnych innych zarzutów (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 25 października 2012 r., I CZ 143/12, LEX nr 1265545). Stąd podniesiony zarzut naruszenia prawa materialnego jest *a priori* wadliwy.

W sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych nierozpoznanie istoty sprawy (art. 386 § 4 k.p.c.) polega na nierozpoznaniu przez sąd pierwszej instancji sprawy w zakresie objętym decyzją Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 lipca 2007 r., III UK 20/07, OSNP 2008 nr 17-18, poz. 264). W postanowieniu z dnia 31 sierpnia 2017 r., III UZ 8/17 (LEX nr 2390704) Sąd Najwyższy wyraził pogląd, że rozpoznanie przez sąd odwoławczy sprawy dopuszczalne jest tylko wówczas, gdy sąd pierwszej instancji, a wcześniej organ rentowy, odniosły się do istoty sprawy (art. 386 § 4 k.p.c. w związku z art. 477^{14a} k.p.c.). Organy orzecznicze w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych zobowiązane są do szczególnej staranności przy ocenie sedna sporu. Skoro przepis upoważnia także do uchylenia decyzji organu rentowego, to znaczy, że również na etapie postępowania administracyjnego może dojść do nierozpoznania istoty sprawy. Uwzględniając, że decyzja jest wydawana na skutek wniosku ubezpieczonego, można stwierdzić, że do nierozpoznania istoty sprawy przez organ rentowy dochodzi wówczas, gdy organ ten wydał decyzję mijającą się z roszczeniem ubezpieczonego, a wówczas sąd drugiej instancji ma prawo naprawić tę wadę i przekazać sprawę do ponownego rozpoznania bezpośrednio organowi rentowemu.

W przypadku, gdy przedmiotem decyzji organu rentowego jest ustalenie właściwego ustawodawstwa w trybie art. 16 rozporządzenia 987/2009, w orzecznictwie Sądu Najwyższego ukształtował się pogląd, że musi być ona zwieńczeniem prawidłowo przeprowadzonej procedury dialogu i koncyliacji między państwami członkowskimi. Tym samym istotą sprawy w postępowaniu prowadzonym z odwołania od takich decyzji jest kontrola wykonania przez organ rentowy wymaganej procedury (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 6 września 2016 r., I UZ 13/16, LEX nr 2139243; z dnia 27 września 2016 r., I UZ 14/16, LEX 2153430; z dnia 23 listopada 2016 r., I UZ 48/16, LEX nr 2203530; z dnia 6 marca 2018 r., II UK 192/17, LEX nr 2488069).

Sąd Najwyższy w uchwale składu siedmiu sędziów z dnia 9 września 2020 r., III UZP 4/18 (LEX nr 3048733), stwierdził, że nie dochodzi do „nierozpoznania istoty sprawy” w rozumieniu art. 386 § 4 k.p.c. w związku z art. 477^{14a} k.p.c. w sytuacji, gdy w toku postępowania sądowego w sprawie o podleganie obowiązkowemu

ubezpieczeniu społecznemu uchylona zostaje decyzja wydana przez organ rentowy innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej w przedmiocie niepodlegania ubezpieczeniu społecznemu w tym państwie.

Z kolei w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 6 czerwca 2013 r., II UK 333/12 (OSNP 2014 nr 3, poz. 47) przyjęto, że nie jest dopuszczalna ocena stosunku prawnego stanowiącego tytuł ubezpieczenia społecznego w innym państwie członkowskim przez instytucję miejsca zamieszkania osoby wnoszącej o ustalenie właściwego ustawodawstwa, ponieważ stwierdzenia spełnienia warunków ubezpieczenia społecznego w systemie prawnym państwa wykonywania pracy podlegającym koordynacji na podstawie rozporządzenia nr 883/2004 dokonują organy właściwe do stosowania tego prawa. Oznacza to, że polski organ rentowy (jako instytucja właściwa według miejsca zamieszkania wnioskodawcy) nie ma kompetencji do oceny spełnienia warunków objęcia wnioskodawcy ubezpieczeniem społecznym w innym państwie członkowskim z tytułu wykonywania tam pracy najemnej. Wynika z tego, że do organu rentowego należy przede wszystkim ustalenie (w trybie i sposób przewidziany w art. 16 rozporządzenia nr 987/2009) czy osoba uprawniona podlega ubezpieczeniu społecznemu w innym państwie członkowskim (państwie, gdzie wykonywana jest praca najemna). Jeżeli organ rentowy poweźmie wątpliwości, co do ważności stosunku prawnego będącego podstawą objęcia tytułem ubezpieczenia społecznego w innym państwie członkowskim w ramach postępowania w przedmiocie ustalenia ustawodawstwa właściwego, to nie może samodzielnie przesądzać tej kwestii, lecz musi wyczerpać formalny tryb ustalania właściwego ustawodawstwa przewidziany w art. 16 rozporządzenia nr 987/2009 (por. K. Ślęzak: Podleganie ubezpieczeniu społecznemu w przypadku jednoczesnego wykonywania pracy i prowadzenia działalności gospodarczej na terytorium przynajmniej dwóch państw członkowskich UE, Praca i Zabezpieczenie Społeczne 2012 nr 11, s. 33).

Ocena, czy została wyczerpana wymagana przez art. 16 ust. 4 rozporządzenia nr 987/2009 procedura współdziałania, wymaga w pierwszej kolejności jednoznacznych ustaleń faktycznych co do treści pism wymienianych pomiędzy właściwymi instytucjami. Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 27 września 2016 r., I UZ 14/16 (LEX nr 2153430) wskazał, że wyznaczone zakresem

art. 16 ust. 4 rozporządzenia nr 987/2009 obowiązki instytucji właściwej miejsca świadczenia pracy sprowadzają się jednak do udzielenia (także z własnej inicjatywy) stosownych wyjaśnień i przedstawienia swojego stanowiska (opinii) odnośnie do ustawodawstwa właściwego. Przepisy rozporządzenia wykonawczego, ani też Decyzja nr A1 z dnia 12 czerwca 2009 r. w sprawie ustanowienia procedury dialogu i koncyliacji w zakresie ważności dokumentów, określenia ustawodawstwa właściwego oraz udzielania świadczeń na mocy rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 (Dz. Urz. UE nr C 106/1; dalej decyzja nr A1) nie stawiają w tym zakresie żadnych wymagań formalnych, w szczególności nie wymaga się wydania przez instytucję właściwą miejsca wykonywania pracy najemnej formalnej decyzji w indywidualnej sprawie. Opinia ta może przybrać postać pisma (informacji), stąd dla oceny, czy przedstawione w nim stanowisko ma zastosowanie do indywidualnej sytuacji zainteresowanego występującego z wnioskiem o ustalenie ustawodawstwa, ważna jest jego treść. Jeśli tak jak w przedmiotowej sprawie w informacji instytucja brytyjska podaje, że *„z uwagi na wątpliwości związane z aktywnością zawodową na terenie Wielkiej Brytanii wnioskodawczyni oraz jej brytyjskich pracodawców skierowała wezwania do wszystkich zainteresowanych stron celem złożenia dodatkowych informacji. Z uwagi na brak tych informacji instytucja brytyjska nie może potwierdzić wykonywania przez skarżącą pracy najemnej na terenie Wielkiej Brytanii od 1 kwietnia 2009 r., a tym samym nie może wydać formularza A1 za ten okres, gdyż w ocenie instytucji brytyjskiej ma do niej zastosowanie ustawodawstwo polskie, albowiem osoba ta prowadziła działalność gospodarczą na własny rachunek w Polsce”* - jest to równoznaczne z wyrażeniem stanowiska odnośnie do braku tytułu do podlegania pracowniczemu ubezpieczeniu społecznemu Wielkiej Brytanii, a w konsekwencji stanowiska o braku konkurencji tytułów ubezpieczenia w rozumieniu art. 11 ust. 1 rozporządzenia nr 883/2004.

W takiej sytuacji Zakład Ubezpieczeń Społecznych, wydając decyzję o ustaleniu ustawodawstwa polskiego, nie dokonuje nieuprawnionej, „samodzielnej” oceny (w tym istnienia) stosunku prawnego stanowiącego tytuł ubezpieczenia zainteresowanej w Wielkiej Brytanii, ale jedynie uwzględnia stanowisko instytucji właściwej.

Ustawodawca unijny nie przewidział szczególnej formy co do porozumienia, o którym mowa w art. 16 ust. 4 rozporządzenia 987/2009. Zatem „wspólne porozumienie” może polegać na: poinformowaniu przez instytucję właściwą miejsca świadczenia pracy najemnej o swoim stanowisku odnośnie do nieistnienia ważnego tytułu do ubezpieczenia społecznego na terytorium jej państwa; wydaniu przez instytucję właściwą miejsca zamieszkania decyzji w indywidualnej sprawie (o charakterze tymczasowym - w trybie art. 16 ust. 2 rozporządzenia nr 987/2009) o stosowaniu ustawodawstwa krajowego i zaakceptowaniu tej decyzji przez instytucję właściwą miejsca świadczenia pracy przez niewniesienie zastrzeżeń - art. 16 ust. 3 in fine rozporządzenia nr 987/2009 (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 listopada 2016 r., I UZ 48/16, LEX nr 2203530).

Oceniając zakres i wyniki postępowania dowodowego przeprowadzonego przez Sąd pierwszej instancji należy uznać, że Sąd ten dokonał ustaleń pozwalających na ocenę, że został spełniony tak rozumiany obowiązek nawiązania kontaktów przez instytucje dwóch państw członkowskich i że doszło do wspólnego porozumienia. Dodać też należy, że w sytuacji, gdy obie instytucje właściwe dojdą do wspólnego porozumienia, to ma ono decydujące znaczenie dla ustalenia ustawodawstwa właściwego, gdyż przepisy art. 13 ust. 2 i 3 rozporządzenia nr 883/2004 mają na celu wyeliminowanie podwójnego (lub wielokrotnego) ubezpieczenia w różnych państwach członkowskich albo zapobieżenie sytuacji, w której dana osoba nie będzie podlegała żadnemu ustawodawstwu, a nie ustalenie ubezpieczenia korzystnego dla zainteresowanego (ze względu na wysokość składek).

Dokument A1 jest ogólnoeuropejskim dokumentem służącym do potwierdzenia podlegania ubezpieczeniom społecznym na terenie innych krajów członkowskich Unii Europejskiej niż kraj, którego dana osoba jest obywatelem i gdzie ma stałe miejsce zamieszkania. Potwierdza to orzecznictwo TSUE odnoszące się do badania treści formularza E-101, który został obecnie zastąpiony przez formularz A1, zachowujące aktualność również na gruncie obecnie obowiązującego rozporządzenia wykonawczego.

Legitymowanie się poświadczeniem na formularzu A1 o podleganiu ubezpieczeniu społecznemu w państwie członkowskim miejsca wykonywania pracy

najemnej nie może być zatem ignorowane przy ustaleniu ustawodawstwa mającego zastosowanie do zainteresowanego w trybie art. 16 rozporządzenia wykonawczego (zob. art. 5 ust. 1 rozporządzenia wykonawczego) i dopiero jego wycofanie lub uznanie za nieważne, po ponownym rozpatrzeniu podstaw jego wydania, umożliwia ustalenie ustawodawstwa państwa członkowskiego miejsca zamieszkania.

Dokument U1 jest natomiast dowodem potwierdzającym okres ubezpieczenia w Wielkiej Brytanii (od 12 kwietnia 2009 r. do 30 kwietnia 2015 r.), który jednak nie przesądza o istnieniu ważnego tytułu do objęcia ubezpieczeniem (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 23 listopada 2016 r., I UZ 48/16, LEX nr 2203530). W okolicznościach faktycznych niniejszej sprawy pismo instytucji brytyjskiej wskazywało jednoznacznie, że ubezpieczona nie uzyskała poświadczenia na formularzu A1.

Odnosząc się do ustalonego stanu faktycznego sprawy należy wskazać, że organ rentowy przeprowadził stosowną procedurę, a tym samym wobec jej wyniku (brak formularza A1) nie istnieją przesłanki do uchylenia wyroku Sądu Okręgowego.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Najwyższy na podstawie art. 398¹⁵ § 1 k.p.c. w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c., a w odniesieniu do kosztów postępowania zażaleniowego na podstawie art. 108 § 2 k.p.c. w związku z art. 398²¹ k.p.c. i art. 394¹ § 3 k.p.c., orzekł jak w sentencji.